

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารตำรา และสรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ มาเป็นแนวทางเพื่อสนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้พอสรุปได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
 - 1.1 ความมุ่งหมายของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
2. จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาพลศึกษา
3. คุณสมบัติตามลักษณะของครูพลศึกษาที่ดี
4. หลักการจัดการและการวางแผนวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษา
5. การวัดผลและประเมินผล
 - 5.1 ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลในด้านต่าง ๆ
 - 5.2 การวัดผลและประเมินผลของวิชาพลศึกษา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ความมุ่งหมายของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์เป็นสถาบันที่มีปณิธานในการผลิตบัณฑิตให้มีความ เป็นเลิศทางวิชาการ มีคุณธรรม และอุทิศตนรับใช้สังคม โดยมีเป้าหมายของสถาบันคือ สร้างเยาวชนของชาติให้เป็นพลเมืองดี มีความรู้ความสามารถเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม วิชาศึกษาทั่วไปจึงเป็นวิชาที่มุ่งสร้างบัณฑิตให้เป็นผู้มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรู้กว้างในวิชาพื้นฐานหลายสาขา และวิทยาการที่เป็นสากล เพื่อทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและของโลก
2. มีบุคลิกลักษณะดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีความซื่อสัตย์ กตัญญู ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ความสำเร็จในงานและมีโลกทัศน์ในการดำเนินชีวิตที่ดีในสังคม

3. รู้จักคิดวิเคราะห์ และมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยวิธีทางปัญญา มีโลกทัศน์กว้างไกล เข้าใจลักษณะของสังคมไทยในโลกปัจจุบัน มีความเป็นสากล
4. มีความเสียสละ รับผิดชอบ และช่วยเหลือสังคม และเป็นผู้ชี้นำทิศทาง เพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ที่ดีต่อสังคม

โครงสร้างหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

นักศึกษาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ต้องเรียนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 30 หน่วยกิต โดยที่นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียนวิชาที่มหาวิทยาลัยกำหนดในแต่ละหลักสูตร กำหนดให้เรียนรวมกันแล้วไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต ดังนี้

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 6 หน่วยกิต

GE 120 พลศึกษาเพื่อคุณภาพชีวิต	1 หน่วยกิต
GE 129 ทักษะการพัฒนาคณะ	1 หน่วยกิต
IL 103 สารสนเทศเพื่อการค้นคว้า	1 หน่วยกิต
วิชาเลือก 1 รายวิชา	3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 9 หน่วยกิต

วิชาเลือก 1 รายวิชา	3 หน่วยกิต
---------------------	------------

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 6 หน่วยกิต

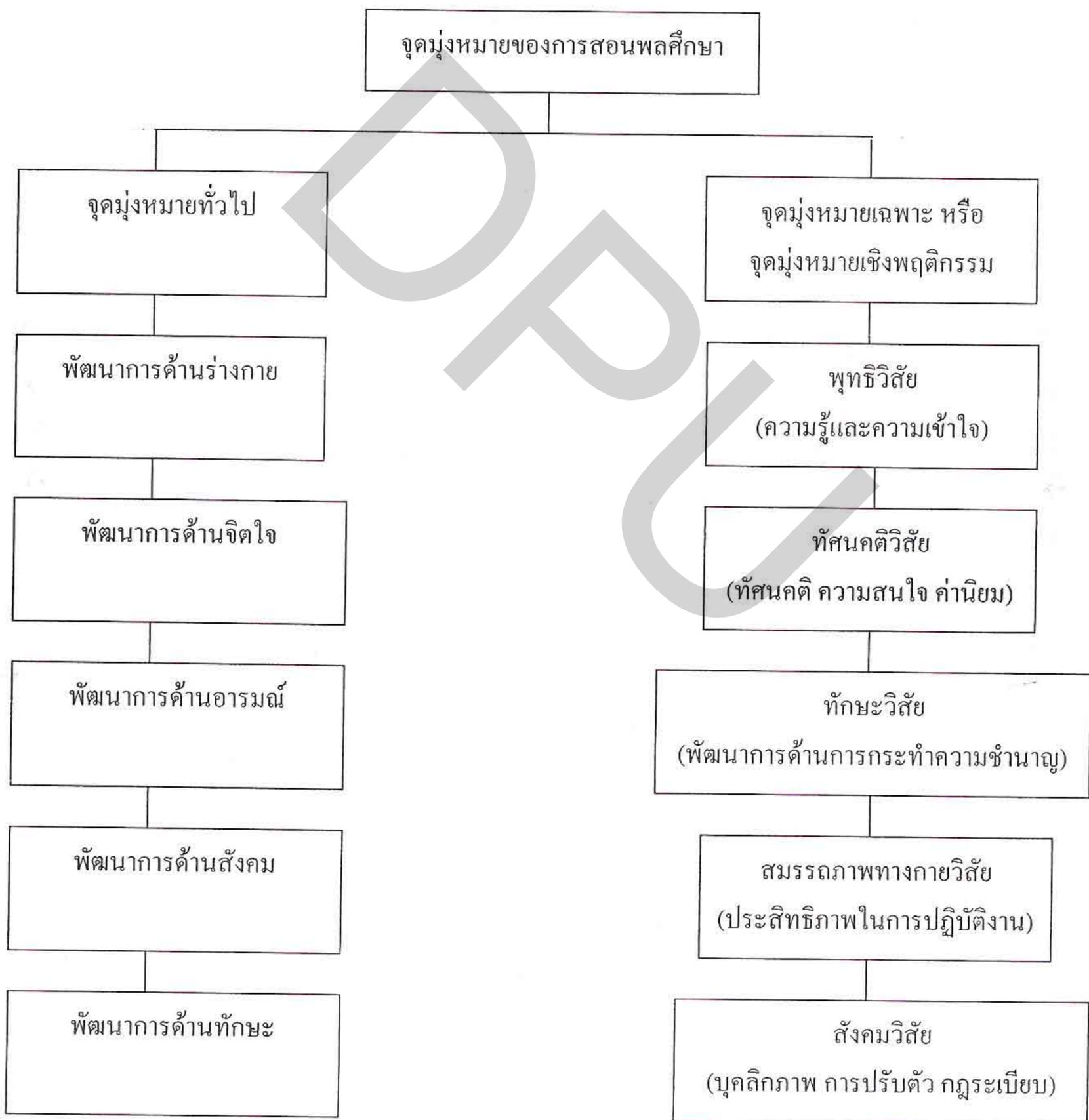
กลุ่มวิชาภาษา 9 หน่วยกิต

จุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 12-13) กล่าวว่า คำว่า “สรีระ” หรือ “physical” หมายถึง ร่างกาย นั่นคือลักษณะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของร่างกาย พัฒนาการของร่างกาย ทักษะของร่างกาย สุขภาพของร่างกาย และอื่นๆ เมื่อเติมคำว่า “Education” เข้าไปเป็น “Physical Education” นั้นหมายถึง ขบวนการทางการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาร่างกายของมนุษย์ให้ดีขึ้น หรือกล่าวได้ว่า พลศึกษาคือวิชาที่ มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและทักษะ โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายต่าง ๆ หรือกีฬาต่าง ๆ เป็นสื่อของการเรียน และนักเรียนจะมีพัฒนาการทางด้านต่างๆ จากการที่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นมาเป็นอย่างดีแล้ว นี่คือปรัชญาของวิชาพลศึกษาจะเป็นตัวกำหนด จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาในทุก ๆ ระดับขององค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งควรพิจารณาร่วมกันไปด้วย คือ

ตามหลักของธรรมชาติแล้ว ร่างกายคนเราจำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อความเจริญเติบโต การเคลื่อนไหวหรือกิจกรรมเกี่ยวกับร่างกายยังทำให้เกิดความสนุกสนานเป็นนันทนาการ ช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ช่วยในการเข้าสังคม ผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นการสำรวจหรือทดสอบความสามารถและช่วยทำให้สุขภาพดียิ่งขึ้น ฉะนั้น จึงสรุปจุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษาได้เป็น 2 ระดับใหญ่ ๆ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป (General Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายระดับปรัชญาของวิชาพลศึกษา
2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ (Specific Objectives) หรือที่นิยมเรียกในปัจจุบันว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายในระดับหลักสูตรและระดับการสอน



ประเภทต่าง ๆ ของจุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของการสอนพลศึกษา

คุณสมบัติลักษณะของครูพลศึกษาที่ดี

ฟอง เกิดแก้ว (2517 : 138 – 140) กล่าวว่า คุณสมบัติเบื้องต้นของครูพลศึกษาที่ดีนั้น ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ในโรงเรียน เช่น

1. มีสุขภาพดี
2. มีความรู้ดี มีทักษะดี
3. มีความสามารถที่จะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ทำการสอนได้ดี
4. มีอารมณ์ดี ร่าเริง
5. มีความยุติธรรม
6. มีบุคลิกลักษณะดี สง่าผ่าเผย
7. มีความเห็นอกเห็นใจและสนใจในตัวนักเรียน
8. มีสามัญสำนึกและเข้าใจในปัญหาของเด็กนักเรียน
9. และอื่น ๆ

สำหรับครูพลศึกษา นอกจากจะมีคุณสมบัติข้างต้นดังกล่าวแล้ว จะต้องมียุทธศาสตร์ต่อไปนี้

1. จะต้องสามารถสังเกตและมองเห็นความแตกต่าง และการเปลี่ยนแปลงในลักษณะท่าทางหรือพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนเป็นอย่างดี เช่น การฝึกปฏิบัติทางทรวดทรง รูปร่างลักษณะ อากา ร ท่าทาง และสิ่งอื่น ๆ ที่เด็กแสดงออกในระหว่างที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เวลาเรียนหรือเวลาเล่นตามลำพัง
2. มองเห็นความสำคัญและสามารถแก้ปัญหาเด็กที่ไม่สามารถมีส่วนร่วมร่วมกับเด็กคนอื่น ๆ หรือไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ และพยายามหาทางช่วยเหลือและจัดประสบการณ์ เพื่อให้เด็กที่มีปัญหาสามารถช่วยตัวเองได้
3. จะต้องมีความสามารถที่จะปรับปรุงกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสนใจของนักเรียน
4. จะต้องระลึกเสมอว่า กิจกรรมทางพลศึกษาแต่ละอย่างอาจให้คุณค่าแก่นักเรียนแต่ละคนไม่เหมือนกัน
5. ต้องวางโครงการสอนให้มีความก้าวหน้าตามลำดับติดต่อกัน แต่สามารถยืดหยุ่นได้พอสมควร
6. วางโครงการให้นักเรียนแต่ละคนได้มีโอกาสสัมฤทธิ์ผล และพึงพอใจในกิจกรรมพลศึกษาพอสมควร
7. เปลี่ยนแปลงวิธีการจัดและดำเนินการสอนในชั้นตามความเหมาะสม เช่น ให้เข้าแถวเป็นรูปวงกลม เข้าแถวเป็นหมู่หรือแบบอื่น ๆ

8. ให้นักเรียนเคลื่อนย้ายจากกิจกรรมหนึ่งไปอีกกิจกรรมหนึ่ง ในวิธีการที่ง่ายและสะดวก ไม่ต้องเสียเวลามาก เช่น ให้ตามผู้นำไปให้เข้าแถวตามเส้นหรือตามวงกลมที่มีไว้กับพื้นหรืออื่น ๆ
9. พยายามใช้สถานที่และอุปกรณ์ให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
10. อุปกรณ์บางอย่างนักเรียนอาจจะสามารถทำเองได้ ควรให้เด็กทำขึ้นใช้เอง
11. ถ้าเป็นสหศึกษา ครูอาจจะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมบางอย่างด้วยกัน แต่ถ้ากิจกรรมบางอย่างที่เกี่ยวกับพลังและความทนทนของร่างกาย ก็ควรจะแยกออกจากกัน
12. สามารถเปลี่ยนและปรับโครงการให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนแต่ละวัย
13. จะต้องสามารถจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้แก่เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด
14. จะต้องสามารถจัด แบ่งกลุ่มที่เด็กทุกคนสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างทั่วถึงกัน โดยที่ไม่ต้องใช้เวลาหรือนาน
15. หาวิธีจัดคู่และแบ่งทีม ที่ไม่ให้นักเรียนบางคนรู้สึกว่าคุณหาคู่ได้ยาก หรือเป็นคนสุดท้ายที่หาคู่ได้
16. จะต้องรับรู้และเข้าใจในสภาพของเด็กที่แท้จริงว่าเด็กมีความต้องการอย่างไร
17. จะต้องรู้ถึงความสำคัญของสิ่งต่อไปนี้
 - 17.1 ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
 - 17.2 ให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยในการสาธิตหรืออื่น ๆ
 - 17.3 ใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อกิจกรรมที่หนัก
 - 17.4 จัดกิจกรรมตามความสนใจของเด็กและตามฤดูกาล
 - 17.5 จะต้องมีการเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมที่จะหยิบยกมาสอนได้ทันที
 - 17.6 จะพูดก็ต่อเมื่อมีนักเรียนฟังเท่านั้น
 - 17.7 ใช้การสาธิตให้คุณเป็นส่วนใหญ่ และใช้คำพูดแต่เพียงส่วนน้อย
 - 17.8 ให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปตลอดเวลา
 - 17.9 เปิดโอกาสให้เด็กทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน
 - 17.10 รักษาระดับเสียงให้อยู่ในระดับที่น่าฟัง
 - 17.11 ทำให้นักเรียนในชั้นมีความสุขสนุกสนานและพอใจ

วาสนา คุณาภิสิตธิ์ (2536 : 392 – 394) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูพลศึกษาที่ดีดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต
2. เป็นผู้ที่มีความสามารถในการฝึก การสอน และมีส่วนร่วมในกีฬาต่าง ๆ ได้หลายประเภท
3. มีความต้องการและพร้อมที่จะให้บริการแก่บุคคลทั่วไป

4. มีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะทักษะย่อยและการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ออกมาให้แก่นักเรียนได้อย่างถูกต้องชัดเจนไม่ผิดพลาด
5. มีความสามารถที่จะทำให้แก่นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจ และอยากที่จะฝึกหรือเล่นกีฬาต่อไป
6. เป็นผู้มีรูปร่างและลักษณะท่าทางเหมาะสมกับอาชีพครูพลศึกษา
7. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และพยายามปลุกฝังให้นักเรียนมีคุณสมบัติของผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาอยู่เสมอ
8. เป็นผู้มีลักษณะของความเป็นผู้นำ
9. มีคุณสมบัติอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบอีก คือ เป็นผู้มีหลักการหรืออุดมคติของตนเองมีบุคลิกที่ดี และมีคุณธรรม เหตุที่ครูต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพราะนอกเหนือจากความสามารถทางการสอนที่ดี มีประสิทธิภาพแล้ว ครูต้องปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างแก่นักเรียนได้

หลักการจัดและวางแผนวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษา

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2513 : 453) ได้กล่าวว่า การสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบันอุปกรณ์การสอนมีความจำเป็นมาก เพราะถ้าขาดอุปกรณ์แล้ว การสอนวิชานี้จะไม่สมตามความมุ่งหมาย กล่าวคือ ครูพลศึกษาไม่สามารถนำเอากิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมพัฒนาการ ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้ครบถ้วนเพราะกิจกรรมอย่างหนึ่งส่งเสริมพัฒนาการได้ส่วนหนึ่ง อีกกิจกรรมหนึ่งก็ส่งเสริมพัฒนาการอีกส่วนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น กายบริหาร ส่งเสริมระบบกล้ามเนื้อ แต่ไม่ได้ส่งเสริมความเร็ว ไม่ได้ส่งเสริมทักษะทางด้านกีฬา หรือกิจกรรมประเภทกีฬา ไม่ได้ส่งเสริมให้เด็กรู้จักการเล่นกิจกรรมเข้าจังหวะ ดังนั้นเป็นต้น ฉะนั้นถ้าครูจะสอนกิจกรรมมากอย่างเพื่อให้เด็กได้พัฒนาการครบทุกส่วนของร่างกาย ก็จำเป็นต้องมีอุปกรณ์การสอนอย่างพร้อมเพียงและครบถ้วน

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 292-294) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนหรือการใช้หลักสูตรพลศึกษาจะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใดนั้นจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยประกอบหลายๆ ด้าน เช่น ประสิทธิภาพของครู การใช้วิธีสอน และปัจจัยอื่นๆ อีก คือ วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก เนื่องจากการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติประกอบกับการใช้วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างจากวิชาอื่นๆ ครูพลศึกษาและผู้บริหารโรงเรียนจึงควรได้สำรวจปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ในโรงเรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด เหมาะสมหรือไม่อย่างไร ถ้าจัดได้เหมาะสมเพียงพอ ก็จะช่วยให้การปฏิบัติงานของครูเกิดประสิทธิภาพสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น

หลักการจัดและวางแผนวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นพื้นฐานในการบริหารหลักสูตร หรือการนำหลักสูตรไปปฏิบัติให้เกิดสัมฤทธิ์ผลที่ดีขึ้นอย่างหนึ่ง ซึ่งมีหลักการจัดและการวางแผนดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนควรจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้สัมพันธ์กับความต้องการของชุมชน นอกเหนือจากนักเรียนด้วย เพราะชุมชนจำเป็นต้องใช้ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา กีฬา และกิจกรรม นันทนาการในบางโอกาส
2. ประเภท ขนาด และที่ตั้ง จะต้องสัมพันธ์กับชุมชน โดยส่วนรวม
3. ควรมีการวางแผนการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจของชุมชน
4. ในการวางแผนควรพิจารณาถึงการใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ พร้อมทั้งยังเป็นแหล่งเสริมสร้างสมรรถภาพด้วย
5. กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกไว้เพื่อความสะดวกและความปลอดภัย
6. มีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดในการวางแผนระหว่างองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ในชุมชนเกี่ยวกับการ ออกแบบอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับ กิจกรรม พลศึกษา การกีฬา และ นันทนาการ
7. เชิญหน่วยงาน องค์กร บุคลากรอื่นๆ ที่มีความสนใจในการวางแผนหลักสูตรเข้ามามีส่วนร่วมด้วย
8. ตั้งที่ปรึกษาซึ่งมีความเชี่ยวชาญในงานการวางแผนไว้ด้วย
9. ควรมีการสำรวจและประเมินผลแหล่งงบประมาณและใช้ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด
10. ใช้ข้อคิดและข้อเสนอแนะของสื่อมวลชนต่างๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน

การวัดผลและประเมินผล

พจนานุกรม ประถมบุตร (2532:3) ได้ให้ความหมายของการวัดผลและประเมินผลไว้ดังนี้

การวัดผล (Measurement) หมายถึง กระบวนการในการกำหนดหรือหาจำนวนปริมาณ อันดับ หรือ รายละเอียดของคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการทราบได้โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัดกระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ตัวเลขหรือข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ที่ใช้แทนจำนวนและลักษณะที่วัดนั้นจากความหมายนี้ แสดงว่าการวัดผลต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบแบบแผน มีเครื่องมือ ปกติการวัดผลโดยทั่วไปมีอยู่ 2 ด้าน คือ

1. การวัดผลทางกายภาพศาสตร์ (Physical Science) เป็นการวัดเพื่อหาจำนวนปริมาณของสิ่งต่างๆ ที่เป็นรูปธรรมมีตัวตนแน่นอน
2. การวัดผลทางสังคมศาสตร์ (Social Science) เป็นการวัดหาจำนวน หรือคุณภาพของสิ่งที่เป็นนามธรรมไม่มีตัวตนแน่นอน ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย

การวัดผลเป็นกระบวนการติดตามผลการปฏิบัติว่าได้ผลตรงตามเป้าหมายมากน้อยเพียงใด กล่าว คือการวัดผลพลศึกษาทำหน้าที่โดยตรงในการตรวจสอบผลของการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะต่างๆ ตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ได้ผลระดับใด มีความสามารถชนิดใดบ้างและยังมีสิ่งใดบกพร่องจะต้องปรับปรุงแก้ไขหรือซ่อมเสริม จะเห็นได้ว่าการวัดผลทางพลศึกษาเกิดขึ้นเนื่องจากการยอมรับความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของผู้เรียนซึ่งเชื่อว่าผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นวัยใด ระดับใด ก็ย่อมมีความแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้หรือที่เรียกว่ามีความแตกต่างระหว่างบุคคลหรืออาจแยกเป็น 2 ลักษณะ คือ เชื่อว่า “คนเราเรียนรู้ได้ไม่เท่ากันในเวลาที่เท่ากัน” หรือ “คนเราเรียนรู้ได้เท่ากันแต่ใช้เวลาไม่เท่ากัน” จากความเชื่อดังกล่าวทำให้การวัดผลมีบทบาทหรือต้องทำหน้าที่ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. การวัดผลเพื่อประเมินผลการเรียน (Summative evaluation)
2. การวัดผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative evaluation)

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการตัดสินตีค่าลงสรุปเพื่อพิจารณาความเหมาะสมหรือหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรม เช่น ผลการเรียน ผลการปฏิบัติงาน โดยอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้จากการทดสอบ (Test) และการวัดผล (Measurement) เป็นหลัก และใช้วิจรรย์ญาณประกอบการพิจารณา จากความหมายดังกล่าวจะเห็นว่า ถ้าจะประเมินผลต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอน โดยเริ่มต้นด้วยการทดสอบและวัดผลสิ่งนั้นดีหรือเลว เก่งหรืออ่อน ได้หรือตก เป็นต้น สรุปคือ การประเมินผลต้องมีองค์ประกอบหลักสามประการ คือ การทดสอบและวัดผล (Test and Measurement) เกณฑ์พิจารณา (Criteria) และการตัดสินใจ (Decision)

ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลในด้านต่าง ๆ

1. ประโยชน์ต่อผู้สอน คือทราบพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ช่วยให้สามารถกำหนดและปรับปรุงเป้าหมายตามความเป็นจริงสำหรับผู้เรียนแต่ละระดับ ผู้สอนทราบว่าได้สอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด ช่วยในการประเมินผลและปรับปรุงเทคนิคการสอนแบบต่างๆ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ทำให้ทราบระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนในระดับต่างๆ ของการเรียน ช่วยให้ข้อมูลที่เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบระดับสัมฤทธิ์ผล ระหว่างผู้เรียนและเป็นแนวทางในการให้อันดับคะแนนของผู้เรียนด้วย
2. ประโยชน์ต่อผู้เรียน คือทำให้รู้ระดับความสามารถของตนเองในแต่ละด้าน ทำให้รู้สิ่งบกพร่องที่ตัวเองรีบแก้ไขหรือได้รับการซ่อมเสริม ช่วยในการเลือกวิชาเอก โปรแกรม วิชาเรียน ทำให้รู้ระดับความงอกงามในการเรียนของตน ทำให้ตื่นตัวและมีความสนใจในการเรียน

3. ประโยชน์ในการแนะแนว คือการแนะแนวมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักและช่วยเหลือตนเองได้ ดังนั้นข้อมูลจากการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษาจะช่วยให้ ผู้เรียนได้ทราบสถานภาพของตนเองว่า มีจุดเด่น จุดด้อยในด้านใดบ้าง ซึ่งจะมีประโยชน์ในการแนะแนวทางในการแก้ปัญหาส่วนตัว การเลือกอาชีพ ตลอดจนการแนะแนวการศึกษาต่อได้อย่างเหมาะสม โดยอาจจะใช้การวัดความถนัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจเจตคติและบุคลิกภาพ

4. ประโยชน์ในการบริหาร คือการบริหารที่ดีจำเป็นจะต้องอาศัยข้อมูลประกอบการตัดสินใจ การวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาจะช่วยให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารในการตัดสินใจ ดำเนินการได้อย่างเหมาะสม เช่น การคัดเลือกบุคคล การตรวจสอบคุณภาพการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมพลศึกษา การปรับปรุงหลักสูตรหรือโครงการพลศึกษาในโรงเรียนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์เครื่องอำนวยความสะดวกตลอดจนพิจารณาให้ความดีความชอบ

การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

วิริยา บุญชัย (2529 : 32 -34) กล่าวว่า องค์ประกอบที่นำมาตัดสินคะแนนวิชาพลศึกษา ได้แก่

1. ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นการพัฒนาด้านการเคลื่อนไหว การทำงานของกล้ามเนื้อ ทักษะในการใช้มือ ครูควรทดสอบเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ สมรรถภาพทางกาย ความสามารถด้านกลไก และความสามารถในการเล่น การให้คะแนนในกีฬาแต่ละประเภท ควรทดสอบสิ่งเหล่านี้ ทักษะทางกีฬา ความร่วมมือและการวิเคราะห์ความสามารถในการเล่น บางครั้งการใช้แบบทดสอบทักษะทางกีฬาอาจจะไม่สะดวกสำหรับครู ในกรณีดังกล่าวครูควรเลือกใช้วิธีการประเมินคุณค่าแทน
2. พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นการพัฒนาด้านสติปัญญา การระลึกได้ (Recall) การจำได้หรือการรู้จัก (Recognition) การวัดด้านนี้ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกและหลักของ การเคลื่อนไหว กฎ กติกา ความปลอดภัย การเสริมสร้างสมรรถภาพ ตลอดจนประวัติของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ
3. จิตพิสัย (Affective Domain) เป็นการประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยความสนใจ ทศนคติ ความซาบซึ้ง ความมีน้ำใจนักกีฬา ความร่วมมือความสามารถใน การปรับตัว การเป็นผู้นำและผู้ตาม เป็นต้น

ความสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะกลไก (Motor Skill) ความสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะกลไก กล่าวได้ว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพิจารณาเกรดซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของหน่วยการสอนด้วย บางครั้งครูจะเน้นด้านนี้มากที่สุด การสอนวิชาทักษะในระยะการเริ่มต้นจะเน้นการพัฒนาด้านนี้มาก แต่สำหรับบุคคลที่มีความสามารถในระดับกลาง เน้น

การพัฒนาด้านทักษะต่างๆ เท่าๆ กับความสามารถในการเล่น วัตถุประสงค์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของวิชาการพลศึกษา คือ การพัฒนาด้านสมรรถภาพทางกาย ครูต้องประเมินระดับของสมรรถภาพของผู้เรียนด้วยการประเมินผลด้านนี้ควรมีมาตรฐานหลายๆ อย่าง เพราะว่ามีนักเรียนมีโครงสร้างของร่างกาย (รูปร่าง) แตกต่างกัน เกณฑ์ปกติที่นำมาใช้ควรคำนึงถึงอายุ ความสูง และน้ำหนักของผู้เรียนด้วยการปรับปรุงด้านทักษะเมื่อการเรียนรู้สิ้นสุดลง ครูสามารถประเมินสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนได้ และยังทราบถึงการปรับปรุงด้านทักษะด้วย ถึงแม้ว่าทุกคนยอมรับว่าการพัฒนาทักษะเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาระดับคะแนนหรือเกรดของนักเรียน แต่ก็มิควรพลศึกษาจำนวนมากได้พยายามหลีกเลี่ยง เนื่องจากคำนึงถึงข้อเสียหลายประการ เช่น

1. ทำให้เสียเวลาในการทดสอบ เพราะใช้แบบทดสอบอันเดียวสองครั้ง
2. ทักษะและกิจกรรมเพื่อสร้างความสมบูรณ์บางลักษณะค่อนข้างจะมีอันตราย ถ้าไม่มีการทดสอบก่อนการเรียนการสอนหรือก่อนเข้าร่วมการฝึก
3. เมื่อผู้เรียนทราบว่าการพิจารณาเกรดนั้น พิจารณาจากการพัฒนาการเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นในการทดสอบครั้งแรกผู้เรียนจะทำไม่เต็มที่พยายามทำให้น้อยที่สุด
4. เมื่อผู้เรียนทั้งหมดได้พยายามทำอย่างเต็มที่ในการทดสอบครั้งแรกและครั้งสุดท้ายผู้เรียนที่ได้คะแนนน้อยจะได้เปรียบในด้านการปรับปรุงทักษะต่างๆ ได้มากกว่าผู้เรียนที่ได้คะแนนสูงสุด หรือค่อนข้างสูง
5. การประเมินผลระดับคะแนนโดยการพิจารณาการพัฒนานี้ ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์ในชีวิตจริง
6. การประเมินผลระดับคะแนนโดยการพิจารณาการพัฒนานี้ อาจจะไม่สอดคล้องกับคะแนนวิชาอื่นๆ ได้อย่างไรก็ตาม คะแนนการพัฒนามีความสำคัญสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้และทักษะน้อยเพราะมีโอกาสที่จะได้รับคะแนนสูง

การพัฒนาด้านสติปัญญา (Cognitive Skills) เพื่อเป็นที่ยอมรับทั่วไปว่า ความรู้และความเข้าใจเป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งในการพิจารณาระดับคะแนน นักเรียนควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการและกลไกของการเคลื่อนไหวกลวิธีในการรู้จักนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในกิจกรรมประเภทต่างๆ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับกติกา กลวิธีในการเล่น ความปลอดภัย ประวัติของนักกีฬาประเภทต่างๆ และหลักการสร้างสมรรถภาพทางกาย

การพัฒนาด้านสังคม (Affective Domain) การพัฒนาด้านนี้เน้นเกี่ยวกับความสนใจ ทักษะคติ เวลาเรียนความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาความพยายาม การแต่งกาย และการทำความสะอาดหลังจากการออกกำลังกาย องค์ประกอบต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจมีความลำบากในการวัดมาก ครูบางคนเน้นในเรื่องนี้มากกว่าด้านอื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

เวลาเรียน

โรงเรียนส่วนใหญ่ถือเวลาเรียนเป็นนโยบายที่สำคัญในการให้เกรด โดยพิจารณาจากเวลาเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเชื่อว่านักเรียนไม่สามารถปฏิบัติหรือทำได้ถ้าไม่เข้าชั้นเรียน อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเรียนไม่เข้าชั้นเรียน ครูควรจะทำโทษด้วยวิธีอื่นแทนที่จะมาพิจารณาร่วมกับความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ความพยายามในการเรียน

การประเมินผลด้านนี้มีความสำคัญเช่นเดียวกัน ถ้านักเรียนที่มีทักษะดีใช้ความพยายามในการทำงานน้อยกว่านักเรียนที่มีลักษณะน้อย ซึ่งต้องใช้ความพยายามในการทำงานมาก ครูสามารถตัดสินความพยายามของนักเรียนโดยใช้การสังเกตการณ์แสดงออกของนักเรียน หรือใช้วิธีที่มีความเที่ยงตรงและมีความเป็นปรนัยมากที่สุด เมื่อเราคาดว่าความพยายามมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างไรก็ตาม ถ้าความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่เกิดขึ้น ความพยายามนี้จะมีผลหรือไม่

การแต่งกายและความสะอาด

การเรียนวิชาพลศึกษาจำเป็นต้องมีชุดพลศึกษา แต่การนำองค์ประกอบดังกล่าวมาเป็นส่วนในการพิจารณาเกรดนั้นยังเป็นปัญหาอยู่ เพราะว่ามีนักเรียนที่แต่งกายสกปรกหรือไม่มีชุดพลศึกษา ควรได้รับการลงโทษด้วยวิธีอื่นมากกว่าการลดคะแนนความสัมฤทธิ์ผลถ้าการแต่งกายเป็นนโยบายที่สำคัญของโรงเรียน ควรแยกการรายงานผลการแต่งกายและความสัมฤทธิ์ผลออกจากกัน ครูสามารถประเมินผลความสะอาดได้ องค์ประกอบนี้ถือว่าเป็นสุขปฏิบัติหรือเป็นภาคปฏิบัติของวิชาสุขศึกษาได้เป็นอย่างดี เมื่อนำความสะอาดมาใช้ในการพิจารณาเกรดควรแยกการรายงานเช่นเดียวกัน

การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออก เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแข่งขัน รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬา มีความรับผิดชอบในตนเองและผู้อื่น

สรุปได้ว่าวิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการการเรียนรู้อย่างหนึ่งของการศึกษาที่ช่วยพัฒนากล้ามเนื้อหรืออวัยวะต่าง ๆ ให้แข็งแรงสมบูรณ์และยังเป็นการช่วยสร้างเจตคติ ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ ความมีน้ำใจ ช่วยสร้างคุณธรรมและจริยธรรมซึ่งเป็นคุณค่าทางสังคมอีกด้วย อาจกล่าวได้ว่าการเรียนวิชาพลศึกษาเป็นการพัฒนาตัวบุคคล โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษาเป็นสื่อและไม่มีกิจกรรมอื่นใดที่จะสร้างความมีน้ำใจได้ดีกว่ากิจกรรมทางพลศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

แผน เจียรณัย (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนการสอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 248 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่ายจากนิสิตทั้งหมด 580 คน เป็นนิสิตที่เรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นวิชาเอกจำนวน 99 คน เรียนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 185 คน และเป็นนิสิตชาย จำนวน 101 คน เป็นนิสิตหญิง จำนวน 183 คนผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตที่เรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาส่วนใหญ่ เป็นนิสิตหญิง คิดเป็นร้อยละ 64.40 เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 93.70 เรียนเป็นวิชาศึกษาทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 65.10 และจำนวนรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียน 1 รายวิชา คิดเป็นร้อยละ 44.70

2. ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษานั้น นิสิตส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับได้ประโยชน์มาก คิดเป็นร้อยละ 54.40

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษานั้น นิสิตส่วนใหญ่มีความคิดเห็นทางด้านตัวอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาในระดับไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 31.80 ปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิตในการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาในระดับไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 39.70 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาในระดับไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 36.90 ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกซ้อมกีฬา สนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในระดับไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 25.90 และปัญหาอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีผลต่อการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาในระดับไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 33.30 แต่เมื่อพิจารณาในข้อย่อย พบว่า อุปกรณ์ สนาม อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายหลังเลิกเรียนมีปัญหาในระดับมาก

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มนิสิตที่เรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นวิชาเอกกับกลุ่มนิสิตที่เรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นวิชาศึกษาทั่วไป พบว่า ความคิดเห็นของนิสิตทางด้านประโยชน์ที่ได้รับจาก

การเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับตัว
 อาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับตัว
 นิสิตในการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับ
 การเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับการ
 ฝึกซ้อมกีฬา สนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 และปัญหาอื่น ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงที่เรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษา
 พบว่า ความคิดเห็นของนิสิตทางด้านประโยชน์ที่ได้รับจากตัวอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวม
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับตัวอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวม
 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิตในการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษา
 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชากิจกรรมทางพลศึกษาโดยรวม
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกซ้อมกีฬา สนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก
 โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัญหาอื่น ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วีระ วิเศษสมิต (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเลือกและไม่เลือกวิชาเอกพล
 ศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อ
 การเลือกและไม่เลือกวิชาเอกพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครและเปรียบเทียบ
 ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเพื่อหาความสัมพันธ์ที่มีต่อการเลือกและไม่เลือกวิชาเอกพลศึกษา
 ตามตัวแปรและระดับชั้นเรียน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมสามัญ
 ศึกษา ในกรุงเทพมหานครที่เป็นโรงเรียนประเภทสหศึกษา ตัวอย่างโรงเรียน 8 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียน 1,162
 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 558 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 604 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อการเลือกวิชาเอกพลศึกษาตามเพศไม่มี
 ความสัมพันธ์กันในระดับความเชื่อมั่น 0.05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อการเลือกวิชาเอกพลศึกษาตามระดับชั้นเรียนไม่มี
 ความสัมพันธ์กันในระดับความเชื่อมั่น 0.05
3. ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อการไม่เลือกวิชาเอกพลศึกษาตามเพศไม่มี
 ความสัมพันธ์กันในระดับความเชื่อมั่น 0.05
4. ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อการไม่เลือกวิชาเอกพลศึกษาตามระดับ
 ชั้นเรียนไม่มีความสัมพันธ์กันในระดับความเชื่อมั่น 0.05

โกเมธ ปิ่นแก้ว (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาทางการดำเนินการจัดกิจกรรมและประเภทของกิจกรรมที่ควรจัดในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือผู้บริหารสถานศึกษา และครูในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 306 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูมีความเห็นว่าควรมีการดำเนินการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในเกณฑ์ปานกลางมีระดับความคิดเห็นด้านนโยบายในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นด้านการสรุปและประเมินผลหลังการจัดกิจกรรมแตกต่างกันและเห็นว่าควรมีการจัดกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ ระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ ได้แก่ไม่มีนโยบายที่ชัดเจนขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการติดตามผลและการประเมินผลไม่มีประสิทธิภาพ

วิฑูรย์ ปัญชนะนะ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาเขตการศึกษา 7 กลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหาร 212 คน ครูผู้สอนพลศึกษา 210 คน และครูฝ่ายกิจการนักเรียน 207 คน รวม 629 คน ผลการศึกษาพบว่าผู้บริหาร ครูผู้สอนพลศึกษา และครูฝ่ายกิจการนักเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาเขตการศึกษา 7 อยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 โปรแกรม คือ โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน โปรแกรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการ

ระวี จิระเชชากุล (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนพลศึกษาและครูร่วมงานที่มีพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดน่าน มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนพลศึกษาและครูร่วมงานที่มีพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดน่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือผู้บริหารโรงเรียน 300 คน ครูผู้สอนพลศึกษาครูร่วมงานอย่างละ 400 คน จาก 100 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 1,100 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าด้านการเตรียมการสอน ด้านวิธีสอน ด้านการรักษาความปลอดภัยในการฝึกทักษะขณะเรียนพลศึกษา ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ด้านการใช้อุปกรณ์การสอนพลศึกษา ด้านการควบคุมชั้นเรียนและการสร้างบรรยากาศในการเรียน ด้านการวัดและประเมินผล มีพฤติกรรมทุกด้านอยู่ในระดับมาก และมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

สุวรรณา แดงอ่อน.(2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จุฬามุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสายเกษตรกรรม กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้บริหารจำนวน 81 คน อาจารย์พลศึกษา 22 คน และกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีการศึกษา 2543 จำนวน 354 ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านผู้สอนและการสอน

- 1.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับมาก และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 1.2 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับมาก และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 1.3 นักศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย

2. ด้านหลักสูตร โปรแกรม และกิจกรรมพลศึกษา

- 1.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 2.2 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 2.3 นักศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นน้อย

3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

- 3.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 3.2 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลางและมีปัญหาเกิดขึ้นน้อย
- 3.3 นักศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย

4. ด้านผู้เรียน

- 4.1 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับมาก และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 4.2 นักศึกษามีความคิดว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลางและมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย

5. การวัดและประเมินผล

- 5.1 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับมาก และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 5.2 นักศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย

6. ผู้บริหาร และการบริหารพลศึกษา

- 6.1 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่สภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาเกิดขึ้นระดับน้อย
- 6.2 อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่าสภาพการดำเนินการเรียนการสอนที่จัดไว้อยู่ในระดับปานกลางและปัญหาเกิดขึ้นระดับปานกลาง

สามารถ แสงน้อย (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา จุดมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิง ชั้นปีที่ 1 – 4 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 400 คน มีเพศชาย 200 คน เพศหญิง 200 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกเรียนกิจกรรมพลศึกษาของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา มีความคิดเห็นว่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุดทั้งนักศึกษาชาย-หญิง และทุกระดับชั้นปี ด้านกิจกรรมที่สนใจนั้นนักศึกษาชายเลือกบาสเกตบอลมากที่สุด (ร้อยละ 60.50) รองลงมา คือ ฟุตบอล (ร้อยละ 50.50) นักศึกษาหญิงเลือกแบดมินตันมากที่สุด (ร้อยละ 46.50) รองลงมา คือ แอโรบิคค้ำันซ์ (ร้อยละ 39.50)

2. ความคิดเห็นในด้านความสำคัญและประโยชน์ที่ได้จากการเรียนกิจกรรมพลศึกษาพบว่า

- 2.1 นักศึกษาชายเห็นว่าสามารถช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายมากที่สุด(ร้อยละ 64.50) รองลงมา คือ กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจ (ร้อยละ 62.00)
- 2.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่า กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจ (ร้อยละ 47.00) รองลงมา คือ สามารถช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายมากที่สุด (ร้อยละ 43.50)

3. ความคิดเห็นด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

- 3.1 นักศึกษาชายเห็นว่าอุปกรณ์กีฬาควรได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดีเสมอมากที่สุด (ร้อยละ 68.50) รองลงมา คือ ควรจัดเตรียมสนามและสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมก่อนเรียน (ร้อยละ 67.50)

3.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่าควรจัดเตรียมสนามและสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมก่อนเรียนมากที่สุด (ร้อยละ 69.00) รองลงมา คือ อุปกรณ์กีฬาควรได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดีเสมอ (ร้อยละ 65.50)

4. ความคิดเห็นด้านบริการและวิชาการ

4.1 นักศึกษาชายเห็นว่าควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการเบิกยืมอุปกรณ์กีฬามากที่สุด (ร้อยละ 61.50) รองลงมา คือ ควรเชิญวิทยากรภายนอกที่มีความสามารถ ด้านกิจกรรมกีฬามาสอนเป็นครั้งคราว (ร้อยละ 47.00)

4.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่าสามารถนำกิจกรรมพลศึกษาไปใช้ในเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้มากที่สุด (ร้อยละ 48.00) รองลงมา คือ สถาบันควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการเบิกยืมอุปกรณ์กีฬา (ร้อยละ 44.50)

เทวัญ ถนอมพันธ์. (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดศรีสะเกษ จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญ จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย
2. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้านบุคลิกลักษณะของผู้สอนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย
3. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้านการจัดวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับเห็นด้วย
4. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย

ประสิทธิ์ ผลพฤษยา. (2546 : บทคัดย่อ) ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545. ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละ 64.0 , 35.1 และ 0.9 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดผลและประเมินผล ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยมากโดยคิดเป็นร้อยละ

68.6 , 64.6 , 62.3 และ 69.4 ตามลำดับ ส่วนด้านหลักสูตร และด้านอุปกรณ์และสถานที่นั้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยคิดเป็นร้อยละ 64.9 และ 58.6 ตามลำดับ

1. ความคิดเห็นของนิสิตชายกับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

2. ความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

3. ความคิดเห็นของนิสิตชายระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

4. ความคิดเห็นของนิสิตหญิงระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

ยงยุทธ อินทร์จันทร์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัย หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต. ผลการวิจัย พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวพระเกียรติมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตดังนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 47.40 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 41.56 หญิงคิดเป็นร้อยละ 48.98 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 47.31 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 74.55 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 47.40 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 44.58 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 50.26

2. ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 43.69 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 41.86 หญิงคิดเป็นร้อยละ 44.18 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 44.73 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 42.73 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 43.00 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 41.53 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 45.87

3. ด้านอาจารย์ผู้สอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 45.33 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 41.15 หญิงคิดเป็นร้อยละ 46.46 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 43.51 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 44.80 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 48.82 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 45.96 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 44.70

4. ด้านการบริการและการจัดการวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 41.17 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 38.00 หญิงคิดเป็นร้อยละ 42.02 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 41.13 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็น

ร้อยละ 45.36 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขา สังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 40.89 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 41.44 แต่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นระดับเห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.15

งานวิจัยในต่างประเทศ

แนนซี (Nancy, 1992 : 3857 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้หลักสูตรพลศึกษา ในชีวิตจริงของครูพลศึกษา ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจความหมายของการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการศึกษาดำเนินการโดยการส่งเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน การสนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ด้วยเหตุผล ทั้งนี้เพื่อจะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและ กิจกรรมต่างๆ ในรายละเอียดของครูผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง โดยทำการศึกษา 2 เรื่อง คือ ความรู้สึกของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่ที่ตนเองเกี่ยวข้องอยู่ ความรู้สึกที่เด่นชัด ได้แก่ ความพอใจ ความภูมิใจ ความเหน้อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจ และความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์ที่สุด และการศึกษาความสัมพันธ์ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา กับผู้บริหาร ครูแนะแนว เพื่อนร่วมงาน นักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้ได้ยังศึกษาถึงความสัมพันธ์ของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ผลการวิจัยพบว่าครูพลศึกษามีความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผลย้อนกลับ ต้องการความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการใช้หลักสูตร นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ควรฟังเสียงของครูผู้สอนบ้าง เพราะสิ่งที่ครูต้องการได้แก่ การยอมรับนับถือ การมีอิสระและเสถียรภาพในการทำงาน ตลอดจนต้องการเวลาและการสนับสนุน

โฮลbrook (Holbrook, 1993: 2375-A) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการเร่งด่วนและการกำหนดแผนเพื่อจัดตั้งอำนาจความสะดวกในการส่งเสริมสุขภาพการเรียนพลศึกษานันทนาการ และโปรแกรมการแข่งขันกีฬา โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 94 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้บริหารสถาบัน ผู้อำนวยการสำนักธุรการและสถาปนิก ผลการวิจัยพบว่าคณะกรรมการวางแผนของสถาปนิกจะต้องศึกษาในรายละเอียดเพื่อกำหนดแบบสิ่งอำนวยความสะดวกได้อย่างถูกต้อง จัดเพิ่มงบประมาณเพื่อซ่อมแซมสิ่งอำนวยความสะดวก จัดตั้งศูนย์บริการเพื่อประโยชน์สำหรับการบำรุงรักษาที่ได้ประสิทธิภาพควรร่วมกันดำเนินการตั้งแต่การวางแผนและการวิจัยเพื่อศึกษาแนวทางในอนาคตเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประสิทธิผลในการวางแผนและการดำเนินการ

เลย์ฟิลด์ (Layfield, 1995: 128A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของชั้นเรียนและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนเกรด 8 จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างขนาดชั้นเรียน และความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนเกรด 8 ผลการวิจัย พบว่า ขนาดของห้องเรียน เพศ

ของนักเรียนในห้องเรียนเล็ก ๆ มีปฏิสัมพันธ์มากกว่าห้องเรียนขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิงมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่านักเรียนชาย

เบรน (Brian.1997 : 2939 – A) ได้ศึกษาผลกระทบของการมีส่วนร่วมภายใต้การให้คำแนะนำในการทำแบบฝึกหัดอย่างหลากหลาย และกิจกรรมการใช้เวลาว่างในทัศนคติทางกายภาพตามหลักสูตรนักเรียนระดับวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนอาสาสมัครจากกลุ่มการเรียน 7 กลุ่ม นักเรียนชายจำนวน 53 คน นักเรียนหญิงจำนวน 59 คน และใช้แบบวัดทัศนคติของเคนยอน (Kenyon) ผลศึกษาพบว่าการมีส่วนร่วมในเวลาว่างกับทัศนคติไม่มีผลกระทบต่อองค์ประกอบของกลุ่ม และทัศนคติของนักเรียนแรกเริ่มซึ่งได้ลงทะเบียนในหลักสูตรทั้ง 8 ชนิดด้วยกันโดยไม่มีผลในทางแตกต่างแต่อย่างใด

วิกกี (Vicki. 1997: 5098 - A) ได้ศึกษาผลกระทบต่อความยินดีของชั้นเรียนในเรื่องทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมสมรรถภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากอาสาสมัครกลุ่มการเรียน นักเรียนหญิง 105 คน นักเรียนชาย 63 คน และใช้แบบวัดทัศนคติเกี่ยวกับกายภาพจำนวน 12 หัวข้อผลการศึกษาพบว่าในหัวข้อของการศึกษานักเรียนเกิดการเรียนรู้ ฟังพอใจในความรู้เกี่ยวกับสุขอนามัยและกิจกรรมเกี่ยวกับสมรรถภาพ รวมทั้งให้พวกเขาได้มองเห็นสิ่งใหม่ เพื่อฝึกทักษะให้มีชีวิตยืนยาว

คิม (Kim. 1997 : 5097 – A) ได้ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการฝึกฝนสมรรถภาพของนักการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในการจัดตั้งการศึกษาแบบผสม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากครูชาย 82 คน และครูหญิง 100 คนที่มีส่วนในการสอนพลศึกษากับนักเรียนระดับเกรด 6 ทั้ง 8 แห่งในแถบตะวันตกตอนกลาง และใช้แบบสอบถามทัศนคติของนักการศึกษาต่อสมรรถภาพในการสอนรายบุคคล ผลการศึกษาพบว่าการศึกษามีได้สนับสนุนทฤษฎีของการกระทำตามเหตุผลแม้ว่าจะเป็นการกำหนดที่นักการศึกษาสมรรถภาพระดับมัธยมจะชื่นชอบ ครูเกิดความพึงพอใจน้อยต่อเด็กที่ขาดความสามารถ การวิเคราะห์การปรับสภาพตามระดับของนักเรียนที่ขาดความสามารถในด้านพลศึกษาอย่างมีความหมายที่แตกต่างกว่าเกณฑ์การตัดสินใจรายละเอียดของการบริหาร และองค์ประกอบที่เป็นผลกระทบ

พาทรีเซีย (Patricia. 1998: 3062 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสมรรถภาพของนักเรียนระดับ 6 กับทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมทางกายภาพโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนหญิง นักเรียนชายระดับ 6 จำนวน 194 คน ผู้ปกครอง 1 ใน 2 และใช้แบบทดสอบ 2 แบบ คือ แบบผลการวิจัยของสถาบันเรียกพิตเนสแกรม 1987 และทางกายภาพผลการศึกษาพบว่าการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนมีผลปานกลางทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อมุมมองทั้ง 6 ของกิจกรรมทางกายภาพ และความหมายคะแนนในระดับเกรด 6 ที่ได้เสนอแนะไว้

ไม่เป็นไปทางสถิติ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมทางกายภาพ มีระดับความพอดีในการทำงานของนักเรียนเกรด 6

สโตกเกอร์ (Stoker. 1999 : 37A) ได้ทำการวิจัยเรื่องหลักสูตรพลศึกษา และสุขศึกษา เรื่องการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือจุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อเป็นการศึกษาถึงหลักสูตรพลศึกษา และสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือ การศึกษานี้ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้ หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์ โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงความสัมพันธ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพลศึกษามีเพิ่มสูงขึ้น หลังจากการมีการเพิ่มหลักสูตรสุขศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่าวิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพและช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่กระตือรือร้น